

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0

10 .mm

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

En gandske nye

og meget smuk

Siise,

om

En fornemme riig Riob-
mands Datter,

Som blev forelsket i en
fattig Matros,

og deres haarde Skæbnes
lykkelige Udfald.

Begynder saaledes:

Enhver, som vil vide, hvad Kiærlighed er.

Under Melodie:

Jeg skriver et Brev udaf Kiærlighed stor.

Trykt i dette Aar.

En hver, som vil vide, hvad Kiærlighed er,
Hør! hvad jeg for Eder vil nu da frembræ*,
Som vist er passeret, og det maa I troe!
Med Evende, som monne i Kiærlighed boe.

2. En fornemme Kiøbmand i Bristol mon boe,
Han havde en Datter var ærlig og troe,
Hun overgik alle som der monne boe:
Ehi hun mod sin Kiærest' var ærlig og troe.

3. Saa mangen rig Kiøbmand, som der moene boe,
De fatte til hende sin Love og Troe;
Men deres Begjæring var intet bevendt,
Fordi hendes Hierte af Sorgen var klemt.

4. En gang det sig hendte, der Tiden løb hen,
At et udaf Faderens Skibe kom hjem,
Med andre Zomfruer om Bord hun da gik,
Hvorover stor Sorrig i Hiertet hun fik.

5. Imellem alt andet hun der moene see
Saae hun en Matros, kom stod og derved,
Til hvilken hun strax fik Kiærlighed stor,
Dog kund' hun ey tale et eeneste Ord.

6. De Kinder, som før vare rosende rød,
Blev ganske forvandlet, ret som hun var død,
Hendes Hierte det brændte af Kiærlighed saa,
At hun derfor strax i Land maatte gaae.

7. Hun gik til sit Kammer med Længsel saa stor,
Var ganske bedrøpet, det yndige Noer!
O! Himmel! sagde hun, hvad er Kiærlighed sød?
Om jeg ham ey fanger, da bliver jeg død.

8. Hun kaldte sin Pige med hastige Ord:
Beed du ingen Raad her paa denne Jord?
Al Kiærligheds Flamme jeg er nu optændt
Til den jeg tilforne ret aldrig har kændt.

9. Den Pige hun sagde til Zomfruen god:
Min skionne Zomfrue, vær ved et frit Mod!
Ehi Eders Begjæring I kunde vel saae,
Om I vil betro mig til hannem at gaae.

10. Der har du et Brev, bring dette strax frem,
Og siig: der er en, som vil tale med ham!
Forsøm det ey! sagde den yndige Moe,
Ehi hvis han ey kommer, da maae jeg vist døe.

11. Han toved' ey længe den Tid før han kom:
Det første hun saae ham, hun snoede sig om,
Hun spurgte og om han eene var der,
Han strax monne svare: jo, Zomfrue! jeg er.

12. Hun sagde: Kan I mindes den Dag, da jeg kom
Udi Eders Skib, for at see mig lidt om,
Hvor jeg en Zubeel efterlod mig saa god,
Det er mig fortællt, at I samme tog.

13. Den fattig Matros blev bange i Mood,
Da hun saa talte den Jomfrue saa sød
Han sagde: god Jomfrue! I meener ey saa,
Dg udaf stor Angest saa vilde han gaae.
14. Han sagde: god Jomfrue! jeg er ikke rig,
Dg I har stor Riigdom, men spot ikke mig!
Ey heller min ringe Formue og Stand;
Ehi Lykken saa snarlig forandre sig Land.
15. Hun siger: jeg taler som Hiertet formaar,
Dg saasom vi er i vor' blomstrende Aar,
Endskjønt du er fattig og ringe af Stand,
Mit Hierte og Sind jeg gier i din Haand.
16. Han siger: Der har du mit Hierte igien,
Dg om du vil være min oprigtige Ven,
Saa skal du ey finde hos mig nogen Svig,
Til Gud mig henkalder og legger mig Liig.
17. En Stund de tilsammen mon være, og saa
Der Binden blev søvelig, maatte han gaa:
Men da han kom til Virginien hen,
Skrev han strax et Brev til sin kæreste Ven.
18. Men see! hvor Ulykken er straxen ved Haand?
Ehi Brevet kom til hendes Fader paa Stand,
Han dette Brev læste med Brede i Sind
Dg derpaa han strax til sin Datter gaer ind.
19. God Morgen kær Datter, jeg seer du er her,
Har du nogen Tidend' fra den du har kær?
Han er i Barbides, og du maae paa Stand
Hans Hiemkomst her vente at tale med ham.
20. Er der ingen anden af høvere Stand,
End du skulle tage en Stoder som han?
Han da i sin Brede og Hastighed svær,
Hun ey skulle see ham for Dyuene meer.

21. Han skrev da et Brev, og det strax paa Stand
Lod gaae til Barbides, i hvilket Brev han
Besaled ham kastes i vildene Søe,
At han kunde dermed omkomme og døe.
22. Men der nu Capteinen fik Brevet at see,
For Corrig og Graad han neppe kund' see:
Der Binden godt blæste, til Søes han da gif,
Men tankte dog ikke paa saadan en Drik.
23. Men see kun! hvor Tiiden den vendte sig om,
Med mange Dags Seyling til et Eyland man kom,
Med Capteinens Ordre, som jeg kand forstaae,
Det Skib maatte ankre derunder ogsaa.
24. Med Taare paa Kinder Capiteinen saa from
Matrosen han monne forkynde sin Dom;
Saasnart han det horte, saa faldt han paa Knæe,
Dg Taarene randt paa hans Kinder alt ned.
25. Han bad da Capteinen: lad mig ikke døe!
Men sæt mig i Land paa den vildforanne De!
Ach svar dog mit Liv, kær Herre saa god!
Dg ikke udgyd mit uskyldige Blod.
26. Den Captein lod kalde sit Folk da til sig,
Dg sagde til dennem: vil I høre mig?
Fem Hundrede Pund har vor Redere grum
Jer givet, hvis I ville denne omkomm'.
27. Han sagde: de Venger er Jer ikke god',
Derfor ikke skad det uskyldige Blod!
Men paa vilden Eyland vi føre ham maae,
Hvor han med sin Lykke kan bedre raadslaae.
28. Dg i deres Baad de satte ham da,
Ham snarlig til Eylandet førte ogsaa;
Han tog dem ved Haanden og god Nat dem bed,
Dg en af dem talte han med om sin Møe.

29. Naar J Kommer hjem til min Kiæreste riig,
Giv hende den Ring, siig den er fra mig!
Jeg for hendes Skyld taalmodelig vil
Alt lide, hvad Modgang Gud skikker mig til.

30. Men der hun da Kingen i Hænderne fik,
Dg Budet fortælte, hvordan det ham gif;
Hun sagde: min Fader har gjort mig Uret,
Dg jeg er forloren, jeg tør siige det.

31. J sorgelig Klæder med forrigsuld Mood,
Saa gif hun til Søes det uskyldige Blod,
Alt for at opsoge sin Kiæreste Ven,
Det Skib skulle gaae til Virginien hen.

32. De havde ey Vand, det gjorde dog Gud;
Ehi dette faldt ret saa forunderlig ud,
De med deres Baad i Land maatte gaae
Paa samme Eyland, hendes Kiærest var paa.

33. Der var han i Maaneder ire gange tre,
Dg den samme Dag gif han ned for at see,
Om der ey var noget for hannem at faae,
Hvorover han strax den liden Baad saae.

34. Dg den Tiid da Baaden kom nærmer' til Land,
Han da udaf Glæde gif til dem paa Stand,
Men den Tiid de hannem at komme først saae,
Da bleve de bange og roede fra.

35. Han tog af sin Hat, faldt paa sine Knæe
Dg sagde: for Guds Skyld J tager mig med!
Jeg er dog en Soemand af Sult næsten død,
Saa snart de det horte, de ynket hans Nød.

36. Saa foer de til Land og tog hannem ind,
Derpaa de til Skibet da roede gesbint,
Den Captein mon spørge hvordan han kom der,
Han strax mon fortælle sin heele Adfærd.

37:

37. Hans Kiærestes Dyne af Graad vare rød',
Lever du, sagde hun: som jeg tænkte var død?
Han sagde: jeg har levet ret sorgelig,
Siden jeg min Kiærlighed satte til dig.

38. Hun tog ham i Favn og kyste ham saa,
Alt all hans Sorrig den monne forgaae;
Hun sagde: jeg sandt dog den jeg haver kiær,
Ingen anden end Døden skal stille os meer.

39. Saa kom de til England og det med en Hast
Dg ankret i Pleymout den ottende Marts,
Hvorpaa hun en Morgen den Jomfru saa god
Forunderlig' Klæder sig ifore lod.

40. Med Matros Klæder hun klædte sig paa,
Med et Brev i Haanden til sin Fader at gaae:
Der stoed udi Brevet: kiær' Fader sød!
Jeg er i Geneve og næsten død.

41. Jeg kiender at det er min Datters Haand,
Har J faaet det Brev udi fremmede Land?
Hun svared': da jeg fra Geneve mon gaae.
Uf Jers Datter jeg det Brev monne faae.

42. Jeg tænkte ey at spørge fra hende igien,
Men jeg maae nu leve saa forrigsuld hen,
Jeg onsker Jer Lykke af Hierte og Sind!
Saa læste han Brevet med Taare paa Kind.

43. Han sagde: gaaer J til Geneve igien?
Dg J kunde fore min Datter her hjem
Dg til mig bringe, saa hielp mig Gud
Saa sandt som jeg giber dig hende til Brund.

44. Hun sagde: saa gif mig derpaa eders Haand,
Saa skal jeg hende hjembringe paa Stand,
Ja det skal jeg giøre alt paa denne Dag.
Jeg tusende Daler gier for din Umag.

45.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0
mm
10
20
30
40
45. Saa faldt hun paa Knæe paa Stædet hun stod,
Hun sagde: Jer dog min Fader saa god!
Jeg er Eders Datter, der revste af Land,
Alt for at opsøge min Kiærest til Mand.

46. Hun talte og viidere: Fader saa god!
Jeg beder, forlad mig alt hvad jeg har gjort!
Han svar'de: af Hiertet forlade jeg vil,
Alt hvad du begiærer: skal gives dig til.

47. Hun svar'de derfor: min Fader saa fin,
Maa jeg na faae den, som var Kiæresten min?
Ja det maae du gierne min Datter saa sod!
Saa fik hun stor Glæde for al hendes Nød.

48. Saa fik de da Bryllup med Glæde og Lyst,
Og Faderen undte sin Datter den Trost;
Han sagde: Fordi I hverandre var troe,
Tolo Tusind' Pund Sterling jeg giver Jer god.

49. Nu kunde de sammen i Kiærlighed boe,
For de var hinanden oprigtig og troe;
Saa vil jeg formane hver Jomfrue og Møe
At elske sin Kiærest i Glæde og Nød!

50. See den, som paa Bandet maa lide stor Nød,
Og saa vit omtumle og søge sit Brød,
Og dog mod sin Kiæreste oprigtig er!
Jeg saadanne Kiærestes finder ey her.

